

ŠKOLA NA HROMŠTEJNĚ

Strašmistr Uí vyšel na nádvoří pobořeného hradu Hromštejn a vyhodil černý klobouk proti ztemnělému nebi. Klobouk na chvíli zakryl srpek měsíce, hvězdy polekaně zablikaly a starý výr Kouk dvakrát zahoukal na znamení, že ve strašidlácké škole začíná vyučování.

Fouklo to a přiletěl Fukejřík, zajiskřilo se a objevil se Ohnivec, všechno se zatočilo a byl tu Matohlav, mlasklo to a přichechtal se Šklebištník. Jak se objevili Kdesevzal a Tusevzal, nikdy nikdo nepoznal. Všichni strašíkluci byli ve škole dřív, než by se řeklo Lovosice!

Vlastně všichni ne.

Jako poslední se na nádvoří vplížili Baf a Bubu. Přikrčili se v kamenné lavici co nejdál od strašmistra, jak to dělají všichni ne příliš dobří žáci ve všech školách na světě.

Baf se prý narodil ze žuchnutí jedlové šišky a Bubu při vichřici ze zaskřípění suché větve dubu. Narodili se ve stejném lese, takže

byli něco jako bratřenci. A protože se narodili z vylekání, byli to strašikluci. I když jejich rodný les nebyl ani trochu temný, hustý a sršatý, ale krásně šikmo prosluněný, s mýtinami od jara do podzimu voňavě vyhrátými a s mechem hebkým, jako jsou polštáře na královském trůnu. Klukům se tam líbilo. Jenomže když je někdo

strašikluk, nemůže chodit do baletní školy pro víly, musí do školy strašidlácké. S tím se nedá hnout.

Někdo by třeba do strašidlácké školy chodil rád, protože by se mu líbilo umět kdekoho vylekat. Jenže Bubu a Baf takoví nebyli. Strašení je nebavilo. Necháпали, proč mají někoho lekat, když jim samotným z toho není dvakrát dobře po těle. Strašení se jim nezdálo zábavné, pěkné ani slušné. A na jejich prospěchu ve škole to bylo znát.

„Dneska mi předvedete, jak umíte vystrašit myš,“ zadal strašmistr Uí úkol pro první hodinu. „Je to sice malé, ale kurážné a drzé zví-

řátko!“ vykládal a tahal ze všech kapes svého rozedraného kožichu šedivé myšky s koráلكovými očima.

„Mistře strašmistře, vy jste jak princezna se zlatou hvězdou na čele!“ vyhrkl Matohlav a Uí se na něj pátravě podíval, aby rozluštil, jak to myslí. Matohlav je totiž strašidlo, které vám nakuká tolik podivností, až vám z toho jde hlava kolem, takže snadno uděláte nějakou hloupost, nebo vůbec nevíte kudy kam.

Uí taky nevěděl, co Matohlav myslí tou princeznou. Chce si u mě šplhnout, nebo je to nějaká léčka toho žvanila? Sáhł si na čelo, jestli mu tam poťouchlík Ohnivec nepřilípl jiskru.

„Zlatou hvězdu na čele nemáte, ale máte jako ona taky myší kožíšek!“ smál se Matohlav a spokojeně jódloval, jak je dobrý, až ho musel strašmistr klovnot do hlavy havraním zobákem na tyči, kterou používal jako ukazovátko.

Matohlav se uklidnil a Uí rozdál žákům myši. Buď to ale špatně spočítal, nebo se mu nějaká myška prokousala kapsou a utekla, takže Baf a Bubu dostali jednu dohromady.

Šklebištník, Kdesevzal, Tusevzal, Fukejřík i Matohlav zvládli strašení na jedničku, Ohnivec zarsšel tak děsivým fialovozeleným plamenem, že se zježily nejen všechny chlupy na jeho myši, ale dokonce i na strašmistrově kožichu. A pak přišli na řadu Baf a Bubu.

„Bafe, začni ty,“ dloubł Bubu do kamaráda.

Baf byl přece jen trošičku rychlejší a pohotovější. Zježené vlasy mu trčely kolmo vzhůru, oči měl trochu děsivě vykulené, ale spíš jako by právě teď někdo vybafl na něj. Bubu byl o něco vyšší, stejně tuhé a rovné vlasy mu mířily naopak dolů až nad ramena, takže vypadal jako unavený dikobraz. Pusu měl sice strašidlácky širokou, ale nikdy z ní nevydal žádný hrůzostrašný skřek.

„No tak, Bafe!“ zaprosil Bubu. „Udělej něco!“

Baf se sklonil nad myš: „Baf!“

Chtěl to vykřiknout, ale vyletělo z něj jen takové povzdechnutí.

Myš proti němu natáhla pravou přední tlapku: „Hryzka. Těší mě,“ pískla, protože si myslela, že se jí představil, aby se seznámili.

„Nech toho! My tě strašíme!“ řekl dotčeně Baf.

„Jestli nevíš, kdo jsme, tak my jsme strašidla,“ přidal se Bubu. Začal strašit a celý se při tom klepal, protože si myslel, že tak bude vypadat děsivě. „Bu-bu-bu-budeš se bát, rozumíš?!“

Nejenže se Hryzka nezačala bát, válela se z toho jejich strašení smíchy a měla radost, jak se Bubu třese. Chce ji strašit a sám se jí bojí! Viděla už spoustu lidí takhle se klepat, když se objevila někde ve stavení. I na stůl před ní vyskočili a pištěli... A teď se před ní tráslo strašidlo!

„Dost!“ zahřímal strašmistr. „U všech netopýřích rejdu, co je tohle za strašení?! Do zkoušek zbývá pár úplňků a vy tu předvádíte takovouhle bídu! Kde s tím chcete strašit? Leda tak u nezapomenutějšího močálu jeden druhého! Lajdáci!“

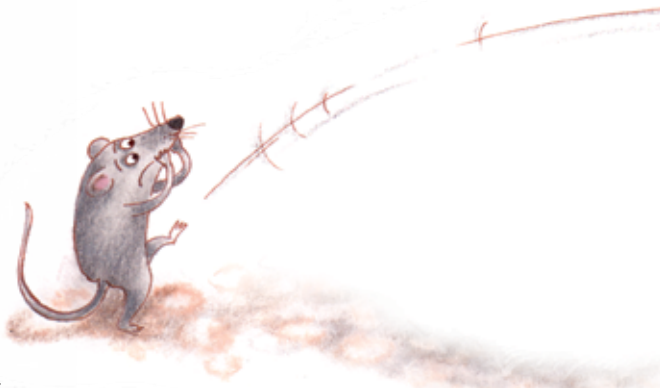

PRŮŠVIH

„Lajdáci a nekňubové!“ zopakoval Bafovi a Bubovi snad desetkrát strašmistr Uí. Pak se k nim otočil zády a vystoupil na výspu u hradeb, aby mu noční vánek zchladil vztekem rozpálenou hlavu. Stál vedle rezatého kanónu, u něhož leželo několik těžkých kulí, které obránci hradu nestačili vystřít v osudné bitvě, kdy Hromštejn dobyli lapkové. „Lajdáci!“ hučel zlostně a lomil rukama: „Nemehla! Nestačila by vám snad ani hodina na to, abyste jedny myši nahnali strach! To bych ji dřív naučil žonglovat nějakou tady z těch dělových koulí!“

Baf a Bubu pokorně sklopili uši. Podívali se jeden po druhém a pak oba na myš... Ta se pyšně nafoukla a vydala se za strašmistrem. Všichni strašikluci na to nevěřícně valili oči. Myš vyskočila na výspu, frajersky si tam poskočila a s rozběhem nakopla jednu dělovou kouli. Koule vyletěla, jako by to byl gumový míč, a trefila strašmistra do hlavy. Uí padl na záda, jako ... no, přesně jako zasažený dělovou koulí!

Myš se rozběhla ke druhé kouli, aby ji nakopla taky tak. Švihla nožkou – plesk! – koule se ani nepohnula, Hryzka se o ni rozplácla,

zapištěla bolestí a odkulhala dírou v hradbách. Strašmistr se ani nepohnul, i když mu myši pištění zaznělo přímo u ucha.

Všichni strašikluci se teď dívali na Bubu a Bafa.

„Vy umíte čarovat?!“

„Ne,“ řekl Bubu přidušeně. „My jenom... Když někdo něco chce, tak mu přejeme, aby se mu to splnilo...“

Baf přikývl a omluvně pokrčil rameny: „Strašmistr chtěl, aby myš žonglovala, tak jsme si přáli, aby se to povedlo.“

„Že nám pak dá pokoj,“ dodal Bubu. „Ale nechtěli jsme, aby to dopadlo takhle.“

Otočil se na strašmistra, který ležel bez hnutí jako poražený strom.

„Jenže tohle vám u něj jen tak neprojde,“ řekl úplně vážně Matohlav.

„Nejlepší bude, když odtud rychle zmizíte,“ navrhl jim Tusevzal.

„Ale jak?“ zatvářil se nešťastně Bubu. S mizením neměl žádné zkušenosti a děsilo ho i slovo rychle.

„Fukejřík,“ špitnul Kdesevzal. Strašikluci věděli, že Fukejřík umí létat na všem možném, a on jediný by jim teď asi mohl pomoci.

Větroplach Fukejřík se podrbal za uchem a tiše hvízdнул: „Pro vás je asi jediná možnost – uletět ohni prutem.“

„Prutem s ohněm?!“ zhrozil se Baf.

„Ne! Prutem, který ohněm!“ vysvětlil Fukejřík a už byl u hradeb, kde v rozpadajícím se zdivu rostl mladý jasan.

Spolužáci ohnuli pružný kmínek až k zemi, Fukejřík sehnal silný klacek, který Baf s Bubem chytili každý na jednom konci, a postavili se tak, že byl prostředek klacku nad špičkou ohnutého jasanu. „Vy dva se držte a vy ostatní pusťte...“ Fukejřík chtěl ještě říct: „Až napočítám do tří.“ Jenomže Ohnivce, Kdesevzala, Tusevzala i Matohlava už bolely ruce, tak napnutý kmínek pustili hned.

Bafa a Buba to švihnutí vystřelilo pod noční oblohu.

„Držte se pevně, ať neuletíte každý jinam!“ křikl za nimi Fukejřík.

„Jak se to řídí?“ volal o radu Bubu.

„Nijak!“ slyšeli už z veliké dálky Fukejříka. „Kam doletíte, tam doletíte...“

A tak Baf a Bubu letěli, aniž tušili kam a aniž by si mohli vybrat, kde přistanou. Nad nimi se míhala světýlka hvězd, pod nimi svítící okna domů a lamp a před nimi houstnoucí tma, jako by letěli do tu-

nelu. A v té tmě před nimi se najednou objevil matně svítící kruh, jako nějaký terč. Zvětšoval se rychle, jako když se nafukuje poutový balónek. A pak viděli, že je ten terč přilepený na nějaké černé, špičaté věži, oni letí přímo proti němu a nejspíš se do něj strefí.

Trefili se přesně doprostředka. Klacek jim vypadl z ruky, ale naštěstí byly ke středu toho hladkého terče připevněné dvě železné tyčky. Baf se chytil té kratší, Bubu zůstal viset na druhé, trochu delší. V terči zapraskalo a obě tyčky se pod jejich vahou začaly s hrozivým skřípěním sklápět dolů, takže do sebe na spodním konci terče oba strašibraši narazili. Vyšplhali se zase vzhůru k prostředku a objevili okénko, kterým se dalo prolézt do věže.

Slyšeli, jak tam něco úplně pravidelně cvaká, jako když v jejich lese při tání zvonivě kape z rampouchů do Mločí tůně. Bubu do něčeho

narazil a oba se polekali, když jim nad hlavami cinklo. Přikrčili se k sobě a neodvážili se už ani pohnout.

Netušili, že terčem, do kterého se střelili, jsou věžní hodiny a že je zachránily ručičky, které jsou zvyklé jen ukazovat čas. A že se dostali do věže, kde tiká hodinový stroj, spojený se zvonem v samé špici.

Nevěděli, že pod nimi usíná městečko Kamsehraby.

DUCH ARCIPÁN

„VE VĚŽI DUCH ARCIPÁN SPÍ... ARCIPÁN MĚSTO PROSLAVÍ...“ četl děda Tenkrát vnučce Monice vybledlé písmo ze zažloutlého kusu papíru, ohryzaného od myši.

„Dědo, ale vždyť jsou tam díry,“ ukazovala Monika. Děda rychle vzácnou listinu zakryl dlaní, aby ji neopatrným dotekem ještě víc nepoškodila. „A když jsou tam díry, tak tam možná nějaké slovo nebo písmeno chybí?“

„Chybí, nechybí – To, co se tu píše, je přece úplně jasné!“ hájil děda svůj vzácný objev.

Už čtyřicet let se stará o věžní hodiny, které měří čas jejich městečku přesně a spolehlivě. Za celou tu dobu se ručičky hodin nikdy nezastavily ani nezpzdily a zvon ve špičce věže se ozve taky vždycky tak, jak má. Na tom si děda Tenkrát zakládá. Nezná konejšivější zvuk než přesné tikání velkého hodinového stroje, nezná krásnější

pohled, než je ten z kamsehrabské věže na městečko, poskládané kolem ní jako velká stavebnice...

Jen jedno dědu Tenkrát mrzelo: že se na věži nikdy nezjevila žádná tajemná bytost. Už jako kluk si představoval, jak se v noci do měděné kopule slétají duchové a strašidla, rejdí tam, hrají strašidelné hry, a když hrají ve spících Kamsehrabech na schovávanou, pikolují přímo na zvon. V domech, kde se strašidla nechala zapikolovat, budou mít lidi celý příští den smůlu, ale kde našla dobrou skrýš a nikdo je neobjevil, tam se lidem ten den splní všechna přání.

Když si pan Tenkrát vzal na starost věžní hodiny, zůstával často v kopuli dlouho po setmění a čekal, jestli neuslyší šepot či zvuky kroků, nebo jestli se neobjeví nějaká světýlka. Nechtělo se mu věřit, že by duchové a strašidla nechali tak pěknou věž bez povšimnutí.

Monice večer místo pohádek vyprávěl o hradních a zámeckých věžích, kde se objevovali černí rytíři, bílé paní, netopýří princové nebo skleněné princezny, býval pak vždycky trochu smutný. „Kdyby se tu ukázalo aspoň nějaké obyčejné strašidlo, byla by naše věž taky slavná,“ vzdychal.

A pak se dočkal.

Už to bude rok. Bylo to přesně na svatého Jiří, kdy ze země vylézají hadi a štíři, a taky poklady se prý otvírají. Ten den děda Tenkrát našel v samém vrcholku věže pod trámem ve zvonici list o duchu Arcipánovi.

Každému na setkání vyprávěl, že věž v Kamsehrabech není jen tak obyčejná, že v ní spí duch, patrně patron a strážce města. Někdo přikývl, jiní se mu za zády posmívali a sousedka Jouzová mu vpálila přímo do očí, že si ten cár papíru načmáral sám, aby mohl lidem v Kamsehrabech ještě víc věšet bulíky na nos. Navíc tvrdila, že podle její prababičky nechal věž postavit nějaký cukrář nebo pekař, aby si zvonem přivolával zákazníky z okolí.

Děda Tenkrát se z toho dusil vzteky. Věž přece nemůže být trhovecká stavba! Věže nejsou obyčejné stavby, ale jsou to prsty zvednuté k nebi. Ukazují do tajemné výšky. Jsou to prsty varovně vztyčené. Zvony z věží oznamují vždycky jen něco důležitého.

Jenže Jouzová věřila jen svému varovně zvednutému prstu. Hlavně co se kamsehrabské věže týkalo. Neměla věž ráda a nikdo nevěděl proč. Děda Tenkrát ji znal jako malou holku, ale pak se z Kamsehrab odstěhovala a dlouho žila kdoví kde v Tramtárii. Před pár lety se do městečka vrátila a od první chvíle se jí na věži pořád něco nelíbilo. Byla by snad nejšťastnější, kdyby ji někdo zboural.

Už jen kvůli Jouzové si děda Tenkrát přál, aby se duch Arcipán aspoň jednou ve věži objevil.

„Duch Arcipán nebude možná moc velký, ale sílu bude mít ohromnou! Víš, co všechno dokázal udělat pro Aladina duch z lampy. A byl to jen obyčejný duch. A tohle je duch Arcipán!“ vyprávěl děda Monice, právě když se ozvalo cinknutí zvonu.

Monika vykoukla z okna. „Dědo, něco se stalo s hodinami!“

Obě ručičky ukazovaly dolů na šestku, přestože měly mít už skoro rozpaženo. Děda vzal baterku a vyšli na ulici.

Před věží venčila paní Jouzová svého rezavého kocoura Barona. Samozřejmě jí neušlo, že hodiny neukazují, kolik by měly.

„Ale, pan Tenkrát!“ spustila jílivě. „Vypadá to, že místo toho, abyste natáh hodiny, jste se natáh sám, co? Usnul jste, nahoře se vám vzbudil duch Arcipán a spadla mu fajfka do těch zubatých koleček! To by se stávat nemělo!“

Monika pozdravila, děda něco zabručel a rychle zmizeli ve věži. Nevystoupali ani do poloviny dřevěných točitých schodů, baterka zablikala a zhasla...

Nahoře ve zvonici se Bubu a Baf k sobě ustrašeně přikrčili. „Bubíku, slyšel jsi to dunění?“

24

„Jo. A blížilo se to sem k nám,“ jekal zuby Bubu. „Vypadá to, že tu straší!“

„Pst! Už to neduní,“ uklidňoval ho Baf.

Ve tmě dole na schodech zatahala Monika dědu za rukáv: „Dědo, neslyšel jsi shora hlasy?“

„Ne,“ řekl děda a kroutil baterkou, aby začala svítit. Ta ale jen jednou mrkla a zase byla tma.

„Já jsem ale slyšela, jak tam někdo mluví,“ šeptala Monika. „Pojď radši pryč. Je tu veliká tma...“

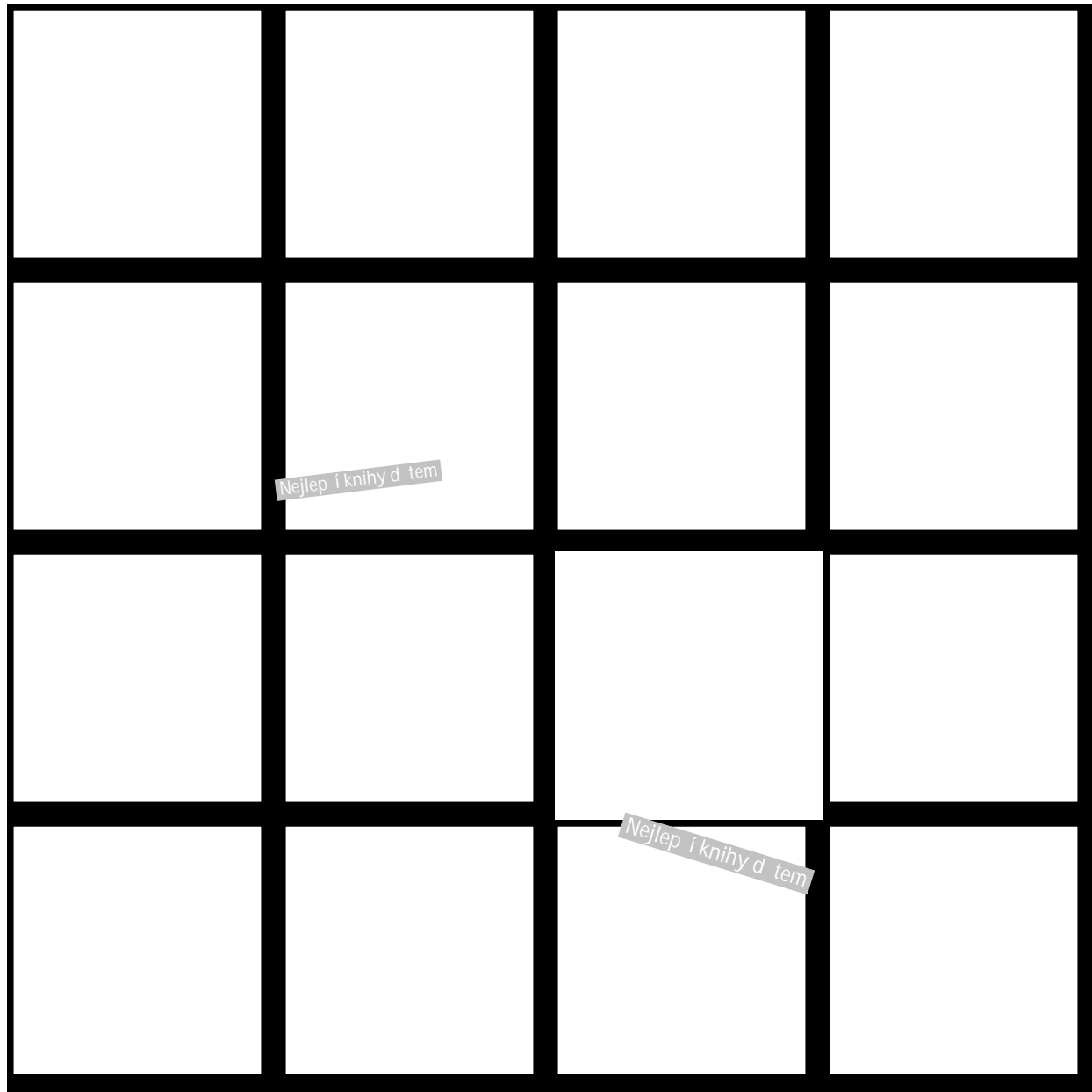
„Hm. Bez baterky do hodin stejně nevidím,“ uznal rozmrzele děda.

Vyšli ven, Jouzová tam už nebyla. Dívali se na věž, tyčící se proti temnému nebi. „Dědo, třeba ve věži opravdu začalo strašit!“ Monika vzala dědu za ruku, aby se tak nebála.

Něco zvláštního se tam asi stalo, říkal si děda Tenkrát. Proč by se hodiny najednou zastavily, když se za čtyřicet let ani jednou nezpozdíly?

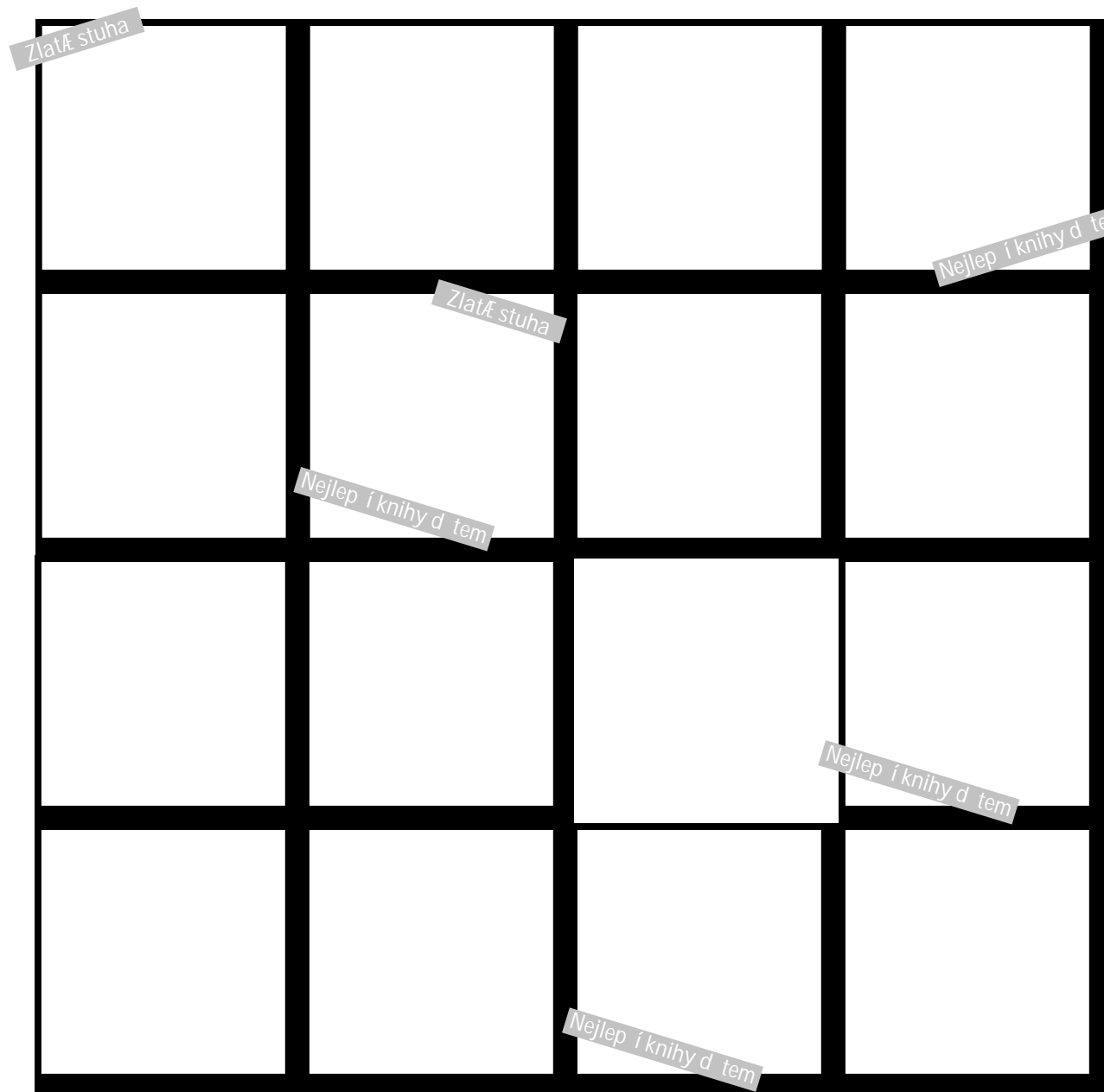
25

Nejlep í knihy d tem

Nejlep í knihy d tem

ZlatÉ stuha

ZlatÉ stuha

Nejlep í knihy d tem

Nejlep í knihy d tem

Nejlep í knihy d tem

Nejlep í knihy d tem